

Vyrostl v Draculově městě. Každý den cestou do školy procházel kolem domu Brama Stokera, ale nic mu to neříkalo. Když jej míjel, nikdy nic zvláštního necítil, ani dotek strašidelné ruky nebo mrazení, ani ničí jazyk na svém krku. Bylo mu už skoro osmnáct a školu navštěvoval poslední rok, když zaregistroval pamětní desku vedle dveří. Nikdy to knihu nečetl knihu a nebylo pravděpodobné, že by si ji nepřečetl někdy v budoucnu. U Coppolova *Draculy* jednou usnul. Jeho žena v jednu chvíli ječela a svírala mu koleno a v příští minutě mu mačkala totéž koleno, aby ho vzbudila. V kině se rozsvítilo a ona zuřila.

– Jak jsi to mohl udělat?

– Co?

– Usnout u takového filmu?

– Vždycky usnu, když film za nic nestojí.

– Ale tohle mělo být naše rande!

– To je ovšem jiná, řekl. – Za tohle se ti omlouvám. Mimochodem jak to vlastně dopadlo?

– Běž se vycpat, řekla láskyplně; nejspíš to bylo v Dublinu.

Je jasné, že celý ten humbuk kolem *Draculy* mu mohl být zcela ukradený.

Jenže měl chuť na krev.

Strašlivě silnou chuť.

Strašlivě silná vlastně byla až v poslední době. Svědění, nutkání, slintání – bylo to naprosto příšerné.

Nebyl si jistý, kdy to vlastně všechno začalo. Jistý si byl jen tím, že ví, kdy si to začal uvědomovat.

– Jak budeš chtít ten steak?

– Syrový.

Jeho žena se tomu zasmála. Jenže on to myslel vážně. Chtěl ten plát masa, který držela nad pánví, krvavý a hned. Do háje s pánví, tu teď vůbec nepotřebuje. Cítil, jak ho jedny svaly brzdí, zatímco jiné ho pobízejí: svaly šíje a svaly žvýkací.

Pak se probral.

Vlastně vůbec nespál. Pořád stál v kuchyni, hleděl na steak, těšil se na něj.

– Dobrá, tak tedy ne moc propečený.

Usmála se na něj.

– Stejně jsi cvok, řekla.

Ochotně to na sebe vzal, to že se chová jako idiot, on a nikdo jiný, když

se pár minut na to sklonil k připálenému masu na talíři a olízl je. Děti to udělaly po něm a dopadlo to tak, že měly hnědou šťávu až na nose. Přinutil se zapomenout na škrubání v čelistech a nutkání kousat vrčet. Po večeři se společně podívali na DVD a vše bylo skvělé.

Ano, všechno bylo v pořádku. Život plynul normálně. Chvíli. Opravdu jen chvíli. Několik týdnů, pomyslel si. Jednoho dne otevřel lednici. Na talíři tam ležely dva plátky steaku a čekaly. Vlastně to muselo být o hezkých pár týdnů později, protože manželka – jmenovala se Vera – nekupovala steaky tak často. A nebylo to ani tak, že by u nich nakupovala jen Vera; neobstarávala ani většinu nákupů, jen měla častěji než on vestu kolem řeznictví. Kupovala jídlo a on kupoval víno. Kupovala mýdlo a toaletní papír a on kupoval víno. *Stejně jsi cvok.*

Popadl jeden steak a vzal si ho ke dřezu. Ohlédl se, aby se ujistil, že je sám, sklonil se nad dřez a maso zuřivě zhltal. Vlastně ho nezhltal jen tak. Nejdřív ho zlehka olízl jako kornout zmrzliny; bylo studené. Slyšel, jak kapky krve dopadají dolů na hliník, a cítil, jak mu krev stéká po bradě, jako by prýštila z něj. Začal rychle sát, začal ji pít. Měla by být teplá. Věděl to a hnusilo se mu to: ta skutečnost, že v sobě pěstuje pocit zklamání, že se to – *tady tohle* – chystá udělat znovu, že v sobě živí tu potřebu, závislost, která se jej zmocnila a on se jí už nebrání. Zavrčel; sakra ten zavrčel! Ohlédl se, ale bylo mu to už jedno. *Stejně jsi cvok.* Žvýkal, dokud maso nepřestalo být masem, a vzniklou kaši vyplivl do koše. Utřel si bradu, umyl si ruce. Zkontroloval si košili. Byla čistá. Otočil kohoutkem s horkou vodou a sledoval, jak se černých kapek stávají červené, pak růžové a zmizí úplně. Vzal zbývající plátek masa z lednice a sesunul ho z talíře přímo do odpadkového koše. Pak zavázal plastický pytel s odpadky a odnesl je ven do popelnice.

– Kde je večeře? zajímala se později Vera.

– Co?

– Koupila jsem nám dva plátky masa.

Stála pře otevřenými dveřmi lednice.

– Byly zkažené, řekl.

– Ne, to nebyly.

– Ale byly, namítl. – Smrděly, tak sem je vyhodil.

– Nic jim nebylo, trvala na svém. – Jsou ještě tady?

Stála nad odpadkovým košem.

– Jsou v popelnici, řekl.

Tohle nečekal, nemyslel dopředu.

– Vráším jim je, prohlásila, zatímco šla k zadním dveřím. – Ten Všivák! Myslela tím řezníka.

– Nedělej to, hlesl.

Nevstal ani se ji nepokusil zadržet. Dál seděl za stolem. Cítil vlastní srdce – kus masa ze svého těla – jak mu poskakuje a buší.

– Vždycky to byl skvělý řezník, řekl. – Když si budeme stěžovat, tak víc co... naruší to naše vztahy. Důvěru mezi klientem a obchodníkem.

S požitkem se poslouchal. Začal vítězit.

– Dáme si mleté maso, navrhl.

– To mělo být pro děti, namítla ona. – Na hamburgery.

– Mám burgery rád a ty taky.

Zadní dveře byly dokořán. Další horký den po horkém týdnu. Věděl, že se jí nebude chtít otevírat popelnici čelit hejnům much.

Udělal si miniaturní hamburgery. Děti neprotestovaly.

Tím to haslo.

Ale on byl přesto nesvůj. Pamatoval si – přímo se viděl – jak se vrhá na kus masa, jak se sklání nad dřezem. Zavřel oči, pevně je zavřel; pomýšlení, že by mohl být přistižen. Některým z dětí, vlastní ženou. Byl by to jeho konec.

Potlačil to, to strašné nutkání, Ale o pár dní později bylo zpátky. Znovu je potlačil. Zase do lednice – tentokrát v ní byly jehněčí kotletky. Vsunul ruku dovnitř, minul kotletky a sáhl po balíčku kuřecích prsíček na polystyrénovém tácku zabalených tenkou folií. Protrhl ji prstem, zase jej vytáhl, přesunul prsní řízky na talíř – a napil se růžové, téměř bílé krve. Polkl ji, zahodil tácek. A pozvracel se.

Byl vyléčený. Bylo mu zle, zvedal se mu žaludek. Druhý den nešel do práce. Vera mu sáhla na čelo.

– Třeba je to prasečí chřipka.

– Nebo kuřecí. Anebo plané neštovice, řekl. *Stejně jsi cvok.*

– Ty jsi musel prodělat jako kluk, namítla. – Měl jsi je?

– Myslím, že ano.

Tvářila se znepokojeně.

– U dospělých mužů mohou způsobit sterilitu.

– Byl jsem na vasktomii, připomenul jí. – Před třemi lety, řekl.

– Úplně jsem na to zapomněla.

– Já ne.

Ale byl vyléčený; vyřešil svůj problém. Pouhá myšlenka, vzpomínka – chuť kuřecí krve, polystyrénový tácek – mu celý den působila návaly

nevolnosti. Nemínil toho nechat. Mučil sám sebe, dokud si nebyl jistý, že je z toho venku.

Jeho organismus potřeboval železo. K tomuto závěru došel poté, co se vrátil do práce a našel si pár věcí na Googlu. Dávalo to smysl, bylo to jako svěží vánek ve tváři. Mělo to co dělat s chutí a dokonce i vzhledem rubínově červené kravské krve: připomínala kov, připomínala rez. Po tomhle tedy prahl: po železe, po kovu. Už dlouho byl pobledlý a usínal u televize jako starý pán. Anémie. Potřeboval železo. Koupil si karton grapefruitových džusů – věděl, že děti se jich nikdy nedotknou – a cestou z práce se stavil v lékárně pro tablety se železem. Začal toho litovat, když si ho žena za přepážkou změřila přes brýle a zeptala se, jestli mají být pro jeho ženu.

– Budeme je brát oba, řekl.

Lékařnice se nepohnula.

– Potřebovala bych předpis od vašeho lékaře.

– I na železo?

– Ano.

A tak nakoupil kondomy a bonbony na bolení v krku a šel. Než stačil dojít domů, byl si jistý, že jeho teorie o nedostatku železa je blbost, a po čase usoudil, že jeho teorie o užívání železa byla na nic a hodil grepový džus do křoví – i s kondomy. Děti mají pravdu, grepová šťáva je nechutnost. A jemu samotnému není vůbec nic, až na to, že má chuť na krev.

Ano, měl děti, a to bylo hlavní. Děvče a chlapce. Měl rodinu, ženu, kterou miloval, a práci, která celkem ušla. Pracoval v jisté bance, celkem dobré bance, i když ne tak dobré, aby mu poskytovala tak šílené bonusy, jaké byly leckde k mání za dobrých časů. Ale dost dobré na to, aby mu hrozilo, že jeho blízké bude někdo držet jako rukojmí, zatímco on bude muset jít do banky s nějakým padouchem a otevřít mu trezor (k něčemu takovému však nikdy nedošlo). Hlavní bylo i to, že je normální. Byl jednačtyřicetiletý heterosexuální muž žijící v Dublinu, těšící se z občasné sklenice piva s kamarády (Guinness – to je nějakého železa!), jednou týdně si zahrál fotbal ve školní tělocvičně se zatékající střechou, spal se svou ženou natolik často, že se to dalo pokládat za (téměř) pravidelný sex, a rád by spal i s jinými ženami, se spoustou žen, ale to byla pouze myšlenka, která se nikdy nezhmotnila ve skutečnou touhu, ani nutkavou, ani šílenou. Byl zkrátka normální.

Pak si jednou v práci vzal odnesl plátek masa na pánské toalety, sežvýkal ho a plastový obal se pokusil spláchnout. Jenže fólie se dál vznášela

na vodní hladině jako padák. Vylovil ji a nacpal si ji do kapsy. Pro jistotu si v zrcadle zkontroloval košili i kravatu, přestože si předtím v kabince dal dobrý pozor, aby se při požívání masa nenechal příliš unést. Jeho oděv byl čistý bez jediné poskvrny a on sám vypadal jako jindy. Prohlédl si ještě zuby, zda na nich neulpěly vlákna masa. Tváří div neprorazil zrcadlo. Vypadal dokonale. Vrátil se zpět do kanceláře a dal si s ostatními kolegy oběd – sendvič s avokádem a rajčetem, který si ráno připravil. V jeho lednici se hospodářská recese neprojevovala. Bylo mu fajn, bylo mu skvěle.

Měl vše pod kontrolou, pěstoval si to. Byl sám sobě doktorem a tudíž byl ve velmi dobrých rukou. Brzy bude mít železa habaděj a vše se opět vrátí k normálu.

Proto ho dost překvapilo, když tehdy přešel zeď. Dokonce už v té chvíli, kdy ji přelézal. *Co to sakra provádím?* Věděl velmi dobře, co provádí. Šel po slepicích, které choval souseď odvedle, aby v dobách krize ušetřil. Ve tři ráno. Chystal se jedné z nich ukousnout hlavu. Všiml si těch slepic už dřív – jen si nebyl jistý, jestli jsou to slepice, nebo kuřata –, zahlédl je z jednoho z horních oken. Vídal je večer co večer, když chodil číst před spaním dcerce a pak jí zatahoval závěsy. (A pak že nebyl normální!) Slepice byly tři a hrabaly po celé zahradě. Nenáviděl je, ba i pouhé pomyslení na ně. Se světovou ekonomikou to bylo nahnuté a příslušníci střední třídy začali neprodleně pěstovat vlastní brambory a mrkev, kupovat živá kuřata a popírat, že nakoupili nemovitosti ve východní Evropě. A taky se s ním přestali bavit, protože jako bankovní úředník byl teď ztělesněním nepřítelů a zla. Ta noumovitá kráva odvedle se tvářila, jakoby ji péče o slepice dokázala zaneprázdnit na celý den. Dobrá, bude mít o jednu starost míň, protože on to k ní má jen přes zeď. Doskočil lehce a tiše – byl v kondici, hrál přece fotbal – a zaměřil svou pozornost na drůbež.

Věděl dobře, co chce udělat. Doufal, že se někde rozsvítí světlo, v patře nebo ještě lépe v přízemí, anebo ve vedlejší domě, v jeho vlastním. Vystrašilo by ho to k s mrti a donutilo vyškrábat se zpátky za zeď. *Jen jsem se šel podívat, jestli odtud neuvidím raketoplán. Dnes v noci měl přelétat přes Irsko.* Vylhal by se z toho (...*ale prolétá bez zastávky...*) a srdce mu zatím div neprorazilo žebra. Mohlo by mu to pomoci na několik dalších dní, možná na týden; třeba by vydržel i přes víkend.

Ale nikdo nerozsvítí.

Jen kuřata kvokala: *Tady jsme!*

Popadl jedno z nich. Šlo to snadno, až příliš snadno. Byla krásná noc a on ta kuřata viděl jako na dlani. Stála hezky v řadě jako dívčí kapela na

pódiu. *Spice Girls*. Neměla už někde hřadovat (říká se to tak?) a na zahradu být vypuštěna až ráno? Město bylo liškami proslulé; každý, kdo tu žije, už nějakou viděl. I on sám spatřil jednu na vlastní oči, jak si to mašruje po ulici, když se před několika měsíci vracel z nádraží.

Popadl slepici. Čekal, že se bude bránit a klovat, ale ona nic: uhnízdila se mu v náruči jako blbě kotě. Malá hlavička v jedné ruce, vychrtlé pařátky v druhé. Natáhl ji jako gumovou pásku a zvedl ji k ústům. Zakousl se – ale bylo to kousnutí? Nevystříkl proud krve a nic nezapraskalo. Slepíčí krk měl pořád v ústech. Cítil na jazyku puls. Slepice byla vyděšená, cítil to, když ji držel za nohy. Ale on ji poděsit nechtěl, nebyl žádný kruťas. Chtěl jí jen ukousnout hlavu a podržet ústa pod bezhlavým hrdlem. Zároveň věděl, že nic takového v sobě nemá. Nebyl ani upír ani vlkodlak. Jen se potřeboval nasytit, cítil to. *Chtěl jsem ukousnout hlavu kuřeti, pane doktore.* Měl by tu slepici zase položit na zem a vrátit se zpátky za zeď.

Jenže teď už se někde rozsvítilo – a on skouzl. V přízemí, přímo před ním – a hlava odpadla. Žádná krev, skoro žádná, jen kost, chrupavka a cosi vlhkého. Nerad by se pozvracel. Cívil by na něj soused nebo sousedka, nebo oba – Jim a Barbara. Nebyl žádný hlupák, byl klidný. Dobře věděl, že ho nemohou vidět, protože v kuchyni se svítí, zatímco venku je tma. Ačkoli když se nad tím zamyslí – a on se nad tím opravdu zamyslel –, mohli ho zahlédnout ještě pře tím, než rozsvítí.

Tu chvíli se kuře, bezhlavé mrtvé kuře, rozhodlo protestovat. Vydalo zakrákání, ale to nemohlo vyjít ze zobáku, protože hlavu, napůl oddělenou, přece držel v ruce. Svíral tělo za krk a ono sebou zmítalo: *Pusť mě na zem! Pusť mě na zem!*

Upustil slepici a slyšel, jak utíká pryč. Dal se na útěk. Vrhla se ke zdi – ne k vlastní, má přece všech pět pohromadě! – ale té na druhé straně, která oddělovala pozemek domu stojícího dva vchody od jeho bydlíště. Vyskočil na ni, ani se nezpotoil, a už byl na druhé straně. Na chvíli se posadil, aby popadl dech promyslel si svoji cestu domů. Naslouchal. Dveře vedoucí zvenčí do kuchyně se neotevřely a slepice se zřejmě smířila s tím, že je mrtvá. Ty dvě zbývající to ani nezaznamenaly, anebo už držely minutu ticha. Nikde se nic neozývalo.

Bezpečně ze všeho vyvázl, aspoň si to myslel. Byl pitomý, rozjařený, vyděšený, zahanbený, šťastný jak blecha a dočista v bezpečí. Vzhlédl k obloze a spatřil ho. Raketoplán. Tu nejjasnější hvězdu stejnoměrně křížující noční oblohu. *Endeavour* – dokonce si vzpomněl i na jméno.

Byl zpět v posteli.

Vera se vzbudila, aspoň napůl Mohly za to jeho studené nohy matrace prohýbající se pod jeho váhou.

– Co se děje?

– Ale nic, odpověděl. – Vstal jsem, abych viděl ten raketoplán.

– Skvělé.

Už zase spala.

– Bylo to úžasné, promlouval k jejím zádům. – Opravdu úžasné.

Políbil ji na krk.

Doopravdy usnul. Byla páteční noc a zároveň sobotní ráno.

Když se probudil, byla postel vedle něj prázdná. Už dávno se nestalo, aby se Vera probudila dříve než on. Bylo mu fajn, bylo mu skvěle. Než se znovu vrátil do postele, důkladně si vyčistil zuby nití i kartáčkem, aby mu mezi nimi nezůstala ani stopa po slepici. Tiše kloktal, až mu do očí vyhrkly slzy. Necítil žádnou pachuť a necítil ani vinu. To, co udělal, dělat neměl, ale jakýkoli pocit provinění rychle zaplašila důležitější úvaha: byla to myšlenka, se kterou usínal jako s plyšovým medvídkem v náruči, poté co políbil ženu na krk.

Krk!

Bylo to tak jednoduché.

Krev byla takříkajíc zástupný problém vytvořený jeho psychikou nebo svědomím kvůli odvedení pozornosti; měl mu zakrýt pravý a daleko normálnější stav věcí. Ve skutečnosti vůbec netoužil pít krev a nebyl o nic víc anemický než kravská noha. Prostá a nahá pravda zněla, že chce někoho kousnout do krku. Zřejmě to souviselo s krizí středního věku. Bylo to fajn, bylo to skvělé, protože se s tolerancí několika málo let nacházel uprostřed své životní dráhy.

Sex.

Jak prosté.

Chtěl mít sex se vším živým. Ne doslova. Chtěl mít sex s většinou bytostí. Nebo aspoň s některými, většinou se ženami. Byl přece normální chlap na prahu středního věku. Jeho dny byly sečteny. Byl si toho vědom, ale nepřemýšlel o tom. Rok má 365 dní. Deset let 3650 dní. Třicet let dělalo 14600 dní. *Máš před sebou 14600 dní. To úplně stačí, díky.* Jak tak ležel na posteli, zalil ho pocit štěstí. Nutkání zmizelo, protože tomu začínal rozumět. Jeho mysl byla klidná, ale cosi uvnitř něj se předtím vzbouřilo. Jeho biologická stránka nebo něco podobného. Před ne příliš dlouhou dobou, jen pár generací zpátky, lidé v jeho věku umírali nebo z nich byli slintající a bezzubí starci. Střední věk a podzim života byly ryze moderní

pojmy. Jeho mozek jim rozuměl, ale jeho biologická stránka – jeho mužnost – jim rozumět odmítala. Jeho biologická stránka cítila, že mu zbývá jen několik let *rajtování*. Lépe řečeno, jen několik bude schopen reprodukce. Možná se že vasektomie všechno ještě zhoršila, dělala mu život drastičtější, připravovala ho o rozum; kdo ví.

Lidská mysl je zvláštní. Chtěl někoho obskočit, a tak ukousnul sousedovic kuřeti hlavu.

Sešel dolů.

– V noci dostala liška jedno z Barbařiných kuřat, oznámila mu Vera.

– Jednou se to stát muselo, nemyslíš?

– To je od tebe trochu bezcitné.

– Lišky už jsou takové, konstatoval. – Kdy se to stalo?

– Co?

– Kdy se tu objevila ta liška?

– V noci. Neslyšel jsi něco, když ses se byl dívat na raketoplán?

– Ani ťuk, odpověděl. – Leda to, jak si povídají kosmonauti.

Usmála se. *Stejně jsi cvok.*

– O čem žvanili?

– O tom, jak moc se jim líbí Irsko. Jak to nese Barbara?

– Vzalo ji to.

– A říká že to není fér...?

– Přesně tak, ty jsi cynický parchante.

Rozesmála se a on věděl, že je ze všeho venku.

Čas o něco pokročil, zase byl večer a on ji opět políbil na krk. Kousl ji do krku. Půl hodiny dováděli jako dvě děti a závrať jim vydržela ještě další půlhodinu.

– Tak, řekla Vera. – Ještě bych si dala něco malého.

Začala šmátrat rukou.

– Za minutku jsem zpátky, zašeptal.

Šel dolů do lednice – na tácku tam ležely dvě makrely. Nakoukl do mrazáku a vytáhl povědomý balíček. Dvě vepřové kotletky. Podržel je pod proudem horké vody, dokud igelit nepovolil, pak ho roztrhl a jednu z kotlet vytáhl. Byla moc tvrdá a studená. Dal ji na půl minuty do mikrovlnky a modlil se (děsil se), aby cinknutí trouby nepřilákalo Veru dolů. Stál u kuchyňského okna, okusoval okraje kotlety a modlil se (děsil se), aby za ním nepřišla a nespátřila nejdřív jeho odraz – roleta byla vytažená – a pak i jeho, aby se prudce neotočil a neprozradil se (upír si dává svačinku) a aby to Veře nepřipadlo sexy nebo aspoň zcela pochopitelné,

aby mu neodpustila, neprohrábla mu rukou vlasy, jak to dělávala, a nedej bože se nepustila do masa s ním, a aby jí pak nepomohl přelézt zeď a ulovit zbylé dvě Barbařiny slepice – každý by si dal jednu.

Vyhodil zbytek kotlety do koše a zatřásl jím, aby se propadla do ostatními odpadků.

Čekal na správnou chvíli. Vizuální vjemy jsou velmi důležité; je velký rozdíl mezi tím být přistižen při hltání syrového steaku, případně lízání zmrazené vepřové kotlety, a pozvat k takové činnosti manželku. Jen žádnou ukvapenost, žádný šílený spěch. Není přece šílenec, je úplně normální.

Vrátil se nahoru.

Čekala na něj. Ale ne v posteli, ani na posteli. Stále daleko od ní.

– Co to je? Zeptala se.

Rozsvítila světlo.

V otevřené dlani jí ležela hlava. Hlavička.

– To je slepičí hlava, odpověděl.

– Kdes ji proboha vzal?

– Našel jsem ji.

Vždycky si potrpěl na vtípky. Tentokrát ukryl hlavičku pod svoje ji pod svoje ponožky.

– To je ta Barbařina, že? Zeptala se.

– Barbařina hlava by byla trochu větší.

Nefungovalo to. Nesmála se.

– Ta liška ji přinesla k nám na zahradu? zeptala se.

Dala mu šanci se z toho vykrotit. Nabízela mu docela rozumné vysvětlení. Ale nepravdivé. Má tvrdit, že našel kuřecí hlavu a schoval si ji? Ne, nemínil lhát. Bylo to smutné, zvrhlé.

– Ne, odpověděl...

– Dobře, řekla a odvrátila se. – Tak jak se to tedy stalo?

– Ukousl jsem ji, přiznal.

Znovu se na něj podívala a chvíli na něj hleděla.

– A jaké to bylo?

– Skvělé, řekl. – Skvělé!